

„Вчера капнах от работа, свржх това в джж и вятжр закарах жито на пазаря. Сега е твой ред“.

„Как! Нима аз миналата неделя не вадих из студената вода отвличената слама? Това не беше малка работа!“

„Аз пжк поправих покрива на хамбаря“.

„Аз пжк подпрях обора“.

Така продължили препирнята. След това Михаил си легнал и захжркал, захжркал тжй силно, като че ли искал да каже: нека лае кучето, колкото си ще.“

„И на мен е сѐ едно!“ измжрморил Георги, мушнал се под юрганя и захжркъл още по-силно.

— Една кжща не може да понася двама господари.

При всяка работа Георги си мислил: „Михаил е тук. Защо да се мжча?“ Михаил пжк си думал: „Георги да стои сжс скржстени ржце — защо само аз ще работя?“...

Тжй вжрвяло из ден в ден, ала не за джлго. Ратаите разбрали, че по-лесно могат да се измамят двама господари отколкото един, почнали да мжрзелуват и да крадят, каквото им попадало на ржце. Стопанството ударило назад. Те имали повече джлгове, отколкото имало керамиди по покрива на кжщата им.

Минали се няколко години. Един ден двамата братя се вржщали от града. Там те продали жито и получили доста голяма сума. С тези пари мислили те да изплатят един голям джлг и да се освободят от най-лошия си взаимодавец.

Понеже те били доволни от продажбата, отбили се в кржчмата да се почерпят. Сржбнали повечко и главите им се замаяли и надтегнали. И нехайно поели пжтя си.

Хоп! Колата им се ударила о един камжк. Двамата братя чукнали главите си една о друга и торбичката с парите паднали на земята.

„Ей! парите!“ извикал Михаил, който джржал юздите. „Бжрзо, Георге. скочи долу и дигни торбичката.“

„Пак ли почна да заповядваш?“ извикал Георги. „Вземи ги ти!“

„Глупецо! Не знаеш ли, че това ни е всичкото богатство. Не се препирай, ами скачай по-скоро!“

„Умник! Я си плюйни на краката!“ подиграватено му отвжрнал Георги.